

— Моля ви се, не ме давете! Азъ не съмъ куче. Азъ съмъ момче, — заяя Савичката.

— Я го гледай ти — почна да лае! — разсърди се куция Подю и върза на шията му единъ тежъкъ камъкъ. Повлѣкоха Савичката къмъ моста. Надвесиго го надъ дълбокия виръ.

— Олеле! — изпищѣ той и се стресна. Отвори очитѣ си. Гледа, — надъ него стои баба му, а презъ прозореца свѣти месечината.

— Защо викашъ на сънъ, Савенце?

— Давятъ ме.

— Никой не те дави, хайде спи, бабиното, че още не е огрѣла квачката.

Момчето се мушна подъ чергата и пакъ заспа.

А на другия день, когато Петърчо посегна да хвърли пакъ едно камъче на Карамана, Савичката го удари по ржката:

— Недей! Ами ако и ти станешъ куче!

А. Каралийчевъ

ЕЖЪ И ЗАЯКЪ

Ежъ и заякъ станали приятели и тръгнали да пжтуватъ. Като вървѣли, вървѣли, достигнали до края на една пропасть.

— Ами сега? — попиталъ заякътъ. Преднитѣ ми крака сж кжси, и азъ нѣма какъ да слѣза: ще се пребия.

— Направи се на кълбо като мене! — казалъ ежътъ и се търкулналъ надолу.

Заякътъ не го послушалъ. Той изобиколилъ и едва следъ часъ отишълъ при ежа. Тръгнали пакъ. Сега отпреде имъ се изпрѣчила една височина.

Ежътъ погледналъ нагоре и рекълъ:

— Тя не е за мене: трѣбва години да пълзя.

Заякътъ се усмихналъ и нищо не отвърналъ. Той знаелъ, че всички, които се търкалятъ лесно на доле, мжно се качватъ нагоре.

Снѣжко-Бѣлодрешко